

— man har formodentlig ment, at der var et Hensyn at tage til hende, og derfor ført hende op paa Valglisten. Men da Kvinder som bekendt endnu ikke har politisk Valgret, kan hun, hvor fortjenstfuld hun end er, alligevel ikke gøre Krav paa at være paa Valglisten.»

Om samme Sag udtalte Indenrigsminister P. Munch: »Saa er der endelig Spørqsmaalet om Valglisterne, og hvem der er Optaget derpaa. Det ærede Medlem, der er Ordfører for Afdelingen, nævnede i saa Henseende Frk. Karen Jensen. Jeg tror imidlertid, at Frk. Karen Jensens Optagelse paa Valglisten ikke har haft Betydning for Valgets Udfald. Vi er enige om at beklage, at Valgloven ikke er en saadan, at hun kunde findes der med Rette, men vi er ogsaa paa det rene med, at hun ikke har deltaget i Afstemningen, og at hendes Optagelse følgelig ikke har kunnet paavirke Valgets Udfald.»

»Den lille Rigsdagstidende«s Udgiver, Frk. Karen Jensen, overværede Forhandlingerne og modtog personlig en Mængde Beklagelser fra Folketingsmænd af forskellige Partier, fordi hun ikke havde Lov til at afgive sin Stemme; men man mente, det var et godt Varsel, at hun var naaet saa vidt som til Valglisten.

Brev fra Italien.

Kjære redaktør!

De vil ha »Et Brev fra Italien« til »Kvindevalgret«. Ja, hvis De vil ta det slik som jeg idag kan sende det, saa er det her, og saa faar jeg anledning til samtidig at sende mine mange danske stemmeretsvenner en hilsen med tak for al den hygge jeg hadde med dem i vinter.

Det var en travl dag gaarsdagen! Der forelaa en indbydelse til en »liten festlighet« i »Comitato Nazionale pro Suffragio femminile«, den italienske landsorganisation for kvindestemmeret, i hvis møter jeg allerede tidligere hadde hat den ære at være tilstede. Men der var ogsaa andre ting, som det gjaldt om at faa være med paa. Det var nemlig »Apostlernes dag«, og Rom holdt i den anledning kirkefest. En av sine mange. Jeg besluttet mig til at vie kirken min formiddag og kvindesaken min eftermiddag.

Det var et imponerende syn, der frembød sig, da jeg kom ned til den plads, som danner indgangen til de to gater: Borgo Nuovo og Borgo Vecchio, som begge fører ind til Peterspladsen. Idag var de trange, smudsige gater dekorert med røde tepper med guldborder og blomster en masse, blomster, roser i slik broget mangfoldighet, som kun syden kan opvise. Folk av alle stænder: gaaende, cyklende, bussende, kjørende, ridende, trikkende, strømmende til Peterskirken, og trængselen i de smale gater var ubeskrivelig. Intet politi til at holde orden. Av gammel vane eller for at følge sporveienes eksempel, gik imidlertid strømmen til kirken ad Borgo Vecchio og fra kirken ad den anden Gyde. Og alle hadde de et maal: at komme ind i kirken, den store, herlige kirke, og tilbede! Og hvad var det saa de tilbad herinde? Jo, der sat Petrus, den første romerske biskop, Kristi statholder paa jorden, iført pavedragt, tiara paa hodet, ring med en svær sten, make til alle pavers, om sine to fingre! Og foten med den av de mange kys slitte storstaa stak frem under den guldbroderede kaape, og 100,000 mennesker defileret forbi og kysset ærbødiget fetisken. Mødre løftet sine barn op, et efter et, for at de kunde faa del i den velsignelse, som var ved denne ceremoni. Og saa knælte man bakefter ved høialteret, under hvilket St. Petri grav er. Idag var døren til det allerhelligste aabnet, og man saa ved hjælp av de 100 brændende lampers skin, guldskrinet med hans levninger. Uagtet de mange mennesker, som bølget ind og ut, var der ikke trængsel herinde i den vældige kirke. Men slik en uro! Romerne er alt andet end andægtige, naar de først har udført sine formaliteter med vievandet, kyssene, knælingen osv. Barn leker paa gulvet, sætter av og til i at skrike, mødrene trøster eller skjender, diebarn indtar sine maaltider paa tærsklerne til skriftestolene, kort sagt: man ser altid noget, som forbauser en! Solen skinner ind av de farverige vinduer og kaster bak høialteret et gyldent skin gjennom den topasfarvede rute, hvilket virker overordentlig malerisk

paa den brogede mængde. Munker og præster, klædte i forskjellige farver, liketil det rødeste røde, kommer i processioner, iført sine kniplingsbesatte messesærker. Og sine skjorter! Aldrig har jeg set saamange »skjortemennesker« samlet paa ett sted! Kvinder og munk. Hans hellighed, paven, var usynlig den dag. Dagen iforvejen hadde han holdt messe med sit hof derinde for lukkede døre. Kun en gylden bedestol mindet om ham igaar.

Ja, mine tanker var mangeslags, mens jeg drev om derinde! Kristi statholder og Petri efterfølger vandrer ensom omkring i sit palads paa 11,000 værelser, omgitt av en pragt, som overgaar enhver beskrivelse, han, hvis statholder han er, hadde ikke det, hvortil »han kunde hælde sit hoved«, men han vandret omkring og præket og gjorde vel. Og folket — det uvidende, uoplyste folk, har en ærbødighet for eremitten i Vatikanet, som grænser til tilbedelse. Dog — eremit er han ikke saa ganske. Jeg har ladet mig fortælle, at Pius X har emanciperet sig fra loven, som byder, at ingen maa se paven spise. Han holdt ikke ut stadig at indta sine maaltider solo, og tiltvang sig ved at negte at spise, tilladelse til at faa sine to søstre til sig som selskap ved maaltiderne. Ingen av monsignoris kardinaler turde la det komme over sit hode, at Hans hellighet sultet ihjell. Men store masser av folket tror paa paven, stoler paa ham. Ikke alene de arbeidende klasser, men de »upper ten thousands« ogsaa. En av mine kvindesaksvenner fortalte mig, at aristokratiets damer i Napoli fornylig hadde skrevet til paven for at faa at vite, hvorvidt deres sjæl tok skade, om de gik og saa »Salome«!! Uten sanktion vovet de ikke at foreta det skridt. Og arbejderne! De sulter for at kunne gi sin sidste soldo til kirken og derved frelse sin sjæl. Og millioner paa millioner dynges op i Vatikanets skatkammer. Ikke for det: fattige og syke faar jo hjælp i sygdom og nød gennem kirken og dens mange velgørenhetsinstitusjoner. Og blir de hjulpet i nøden og elendigheten, saa er det deres haab og trøst engang at kunne gjengjælde ma-